

" মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞান হৈছে মাখন , ভক্তি হৈছে ছাঁছ (দৈব পানী) , পিতাই তোমালোকক জ্ঞানৰূপী মাখন দি বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে , সেইবাবে কৃষ্ণৰ মুখত মাখন দেখুওৱা হয় "

প্ৰশ্ন: নিশ্চয়বুদ্ধিৰ চিন কি? নিশ্চয়ৰ আধাৰত কি প্ৰাপ্তি হয়?

উত্তৰ: 1. নিশ্চয়বুদ্ধি সন্তানসকল জুইৰ শিখাত বলিহাৰ যাওঁতা সঁচা চগাৰ দৰে, পৰিভ্ৰমণ কৰি যাওঁতা নহয়। যিয়ে জুইৰ শিখাত বলিহাৰ হৈ যায় তেওঁহে ৰাজস্ব লাভ কৰে, পৰিভ্ৰমণ কৰি যাওঁতাসকল প্ৰজাত গুছি যাব।
2. “যেনেকুৱাই পৰিস্থিতি নাহক ধৰ্ম ত্যাগ নকৰিবা” - এয়া নিশ্চয়বুদ্ধি সন্তানসকলৰ প্ৰতিজ্ঞা। তেওঁলোক সঁচা প্ৰীতবুদ্ধিৰ হৈ দেহ সহিত দেহৰ সকলো ধৰ্মক পাহৰি পিতাৰ স্মৃতিত থাকে।

গীত: এৰি দিয়া আকাশ সিংহাসন (চ ’ ৰ ভি দে আকাশ সিংহাসন ...)

ওঁম শান্তি। ভগৱানুৱাচ। ভগৱান বুলি কোৱা হয় নিৰাকাৰ পৰমপিতাক। ভগৱানুৱাচ বুলি কোনে ক’লে? সেই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই। নিৰাকাৰ পিতাই নিৰাকাৰ আত্মাসকলক বুজায়। নিৰাকাৰ আত্মাই এই শৰীৰৰূপী কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা শুনে। আত্মাক পুৰুষ বা মহিলা বুলি কোৱা নহয়। আত্মা বুলিয়েই কোৱা হয়। আত্মাই স্বয়ং এই অগ্নিচৰ (ইন্দ্ৰিয়ৰ) দ্বাৰা কয় - মই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ ধাৰণ কৰোঁ। যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে তেওঁলোক সকলো ভাই-ভাই। নিৰাকাৰ পৰমপিতাৰ সন্তান হয় যেতিয়া গতিকে পৰম্পৰ সকলো ভাই-ভাই হয় আৰু যেতিয়া প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হয় তেতিয়া সকলো ভাই-ভনী হয়। এয়া সদায় সকলোকে বুজাই থাকা। ভগৱান হৈছে ৰক্ষক, ভক্তসকলক ভক্তিৰ ফল দিওঁতা।

পিতাই বুজায় - সকলোৰে সংগতি দাতা এজন ময়েই। সকলোৰে শিক্ষক হৈ শ্ৰীমত দিওঁ আৰু সকলোৰে সংগ্ৰহুও হওঁ। তেওঁৰ কোনো পিতা, শিক্ষক, গুৰু নাই। সেই পিতাই প্ৰাচীন ভাৰতৰ ৰাজযোগ শিকাওঁতা হয়, কৃষ্ণ নহয়। কৃষ্ণক পিতা বুলিব নোৱাৰি। তেওঁক দৈৱীগুণধাৰী স্বৰ্গৰ প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) বুলি কোৱা হয়। পতিত-পাৱন সংগতি দাতা বুলি এজনকেই কোৱা হয়। এতিয়া সকলোৱে দুখী, পাপ আত্মা, ভ্ৰষ্টাচাৰী হয়। ভাৰতেই সত্যযুগত দৈৱী শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল। তাৰ পিছত সেয়া ভ্ৰষ্টাচাৰী আসুৰী ৰাজ্য হৈ পৰে। সকলোৱে কয় – পতিত-পাৱন আহা, আহি ৰামৰাজ্য স্থাপনা কৰা। এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণক জ্বলায়ো কিন্তু ৰাৱণক কোনো বিদ্বান, আচাৰ্য, পণ্ডিতে নাজানে। সত্যযুগৰ পৰা ত্ৰেতালৈ ৰামৰাজ্য, দ্বাপৰৰ পৰা কলিযুগলৈ ৰাৱণৰাজ্য। ব্ৰহ্মাৰ দিন মানে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ দিন। ব্ৰহ্মাৰ ৰাত্ৰি মানে বি.কে.ৰ ৰাত্ৰি। এতিয়া ৰাত্ৰি সম্পূৰ্ণ হৈ দিন হ’ব। গায়নো আছে - বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। তিনিমেলাও আছে। পৰমপিতাক কোৱা হয় অতিকৈ মৰমৰ ঈশ্বৰ পিতা, জ্ঞানৰ সাগৰ। তেনেহ’লে নিশ্চয় জ্ঞান দিব নহয় জানো। তেওঁ সৃষ্টিৰ চৈতন্য বীজৰূপ। পৰম আত্মা হয় অৰ্থাৎ উচ্চৰো উচ্চ ভগৱান। এনেকুৱা নহয় যে সৰ্বব্যাপি হয়। সৰ্বব্যাপি বুলি কোৱা মানে পিতাক অসন্মান কৰা। পিতাই কয় - গ্লানী কৰোতে-কৰোতে ধৰ্ম গ্লানী হৈ গ’ল, ভাৰত কঙাল, ভ্ৰষ্টাচাৰী হৈ গ’ল। এনেকুৱা সময়তে মই আহিব লাগে। ভাৰতেই মোৰ জন্মস্থান। সোমনাথৰ মন্দিৰ, শিৱৰ মন্দিৰো ইয়াতে আছে। মই নিজৰ জন্মস্থানকেই স্বৰ্গ কৰি তোলা, আকৌ ৰাৱণে নৰক কৰি তোলে, অৰ্থাৎ ৰাৱণৰ মতত চলি নৰকবাসী, আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ হৈ পৰে। আকৌ তেওঁলোকক পৰিৱৰ্তন কৰি দৈৱী সম্প্ৰদায়, শ্ৰেষ্ঠাচাৰীকৰি তোলা। এয়া হৈছে বিষয় সাগৰ। সেয়া হৈছে ক্ষীৰসাগৰ। তাত ঘীৰ নদী বয়। সত্যযুগ-ত্ৰেতাত ভাৰত সৰ্বদা সুখী আৰু সম্প্ৰতিশালী আছিল, হীৰা-মুকুতাৰ মহল আছিল। এতিয়াতো ভাৰত 100% দুখীয়া। ময়েই আহি পুনৰ 100% সম্প্ৰতিশালী, শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলা। এতিয়াটো এনেকুৱা ভ্ৰষ্টাচাৰী হৈ পৰিছে যে নিজৰ দৈৱী ধৰ্মই পাহৰি গ’ল।

পিতাই বুজায় যে ভক্তি মাৰ্গ হৈছে ছাঁছ (দৈব পানী) আৰু জ্ঞান মাৰ্গ হৈছে মাখন। কৃষ্ণৰ মুখত মাখন দেখুৱায় অৰ্থাৎ তেওঁৰ বিশ্বৰ ৰাজ্য আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল। পিতাহে আহি বেহদৰ (সীমাহীন) উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে অৰ্থাৎ বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। তেওঁ কয় - মই বিশ্বৰ মালিক নহওঁ। যদি মালিক হওঁ তেনেহ’লে মায়াৰ ওচৰত হাৰি যাব লাগিব। মায়াৰ ওচৰত তোমালোক হাৰি যোৱা। আকৌ তোমালোকেই জিকিবও লাগে। এই পাঁচ বিকাৰত বান্ধ খাই আছে। এতিয়া মই তোমালোকক মন্দিৰত থকাৰ লায়ক কৰি তোলা। সত্যযুগ হৈছে ডাঙৰ মন্দিৰ, তাক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়, শিৱৰ দ্বাৰা স্থাপিত। কলিযুগক বেশ্যালয় বুলি কোৱা হয়, সকলোৱে বিকাৰী। এতিয়া পিতাই কয় - দেহৰ ধৰ্ম

এৰি নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া পিতাৰ সৈতে প্ৰীত গঢ়ি উঠিছে। তোমালোকে অন্য কাকো স্মৰণ নকৰা। তোমালোক হৈছে বিনাশ কালত প্ৰীত বুদ্ধিৰ। তোমালোকে জানা যে শ্ৰী শ্ৰী 108 পৰমপিতা পৰামাত্মাকেই কোৱা হয়। 108 ৰ মালা জপ কৰে। ওপৰত আছে শিৱবাবা আকৌ মাতা-পিতা, ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী, তাৰ পিছত তেওঁলোকৰ সন্তানসকল যিয়ে ভাৰতক পালন কৰি তোলে। বুদ্ধাক্ষৰ মালাৰ গায়ন কৰা হয়, ইয়াক বুদ্ধ যন্ত্ৰ বুলিও কোৱা হয়। কিমান ডাঙৰ ৰাজস্ব অশ্বমেধ অবিনাশী জ্ঞান যন্ত্ৰ। কিমান বছৰৰ পৰা চলি আহিছে। যি অনেক ধৰ্ম আদি আছে, সকলো এই যন্ত্ৰত নাশ হৈ যাব তেতিয়া এই যন্ত্ৰ পূৰ্ণ হ'ব। এয়া হৈছে অবিনাশী বাবাৰ অবিনাশী যন্ত্ৰ। সকলো সামগ্ৰী ইয়াত স্নাহ হৈ যাব। সন্তানসকলে সোধে বিনাশ কেতিয়া হ'ব? হেৰ' যিয়ে স্থাপনা কৰে তেৱেঁই আকৌ পালনা কৰিব লাগে। এয়া হৈছে শিৱবাবাৰ ৰথ। শিৱবাবা এই শৰীৰত ৰখি। বাকী কোনো ঘোঁৰা গাড়ীৰ কথা নাই। সেয়াতো ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী বহি বনাই দিছে। বাবাই কয় মই এই প্ৰকৃতিৰ আধাৰ লওঁ।

পিতাই বুজায় - প্ৰথমে অব্যভিচাৰী ভক্তি চলে তাৰ পিছত কলিয়ুগৰ অন্তত পুৰা ব্যভিচাৰী হৈ যায়। পুনৰ পিতা আহি ভাৰতক মাখন দিয়ে। তোমালোকে বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ পঢ়ি আছা। পিতা আহি মাখন খুৱায়। ৰাৱণৰ ৰাজ্যত ছাঁছ (দৈৰ পানী) আৰম্ভ হৈ যায়। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। নতুন সন্তানে এই কথাবোৰ বুজিব নোৱাৰে। পৰমপিতা পৰমাত্মাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। বাবাই কয় - মই এই ভক্তি মাৰ্গৰ দ্বাৰা কাকো লগ নকৰোঁ। মই যেতিয়া আহোঁ তেতিয়াহে ভক্তসকলক ভক্তিৰ ফল দিওঁ। মই মুক্তিদাতা হওঁ, দুখৰ পৰা আঁতৰাই সকলোকে শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ যাওঁ। নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ন্তী, সংশয় বুদ্ধি বিনশন্তি।

পিতা হৈছে শিখা। তেওঁৰ ওপৰত কিছুমান চগা একেবাৰে জাহ (বলিহাৰ) হৈ যায়, কোনোৱে আকৌ পৰিক্ৰমা লগাই গুচি যায়। একোৱে বুজি নাপায়। বলিহাৰ যোৱা সন্তানে জানে যে যথায়থ আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। যিয়ে কেৱল পৰিক্ৰমা লগাই গুচি যায় তেওঁলোকেতো প্ৰজাত ক্ৰমানুসৰি আহি যাবগৈ। যি বলিহাৰ হৈ যায় তেওঁ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাই প্ৰালন্ধ পোৱা যায়। জ্ঞানৰ সাগৰ পিতা এজনেই। পুনৰ জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। তোমালোকে সংগতি পোৱা। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে কোনো গুৰু গোঁসাই আদি নাথাকে। এতিয়া সকলোৱে সেই পিতাক স্মৰণ কৰে কিয়নো তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। সকলোৱে সংগতি কৰে। আকৌ হাহাকাৰ বন্ধ হৈ জয়জয়কাৰ হৈ যায়, তোমালোকে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানা। তোমালোক এতিয়া ত্ৰিকালদৰ্শী, ত্ৰিনেত্ৰী হৈছা। তোমালোকে ৰচায়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ গোটেই জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি আছা। এয়া কোনো সাধুকথা নহয়। গীতা হৈছে ভগৱানৰ বাণী কিন্তু কৃষ্ণৰ নাম দি থগুন কৰি দিছে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া সকলোৱে কল্যাণ কৰিব লাগে। তোমালোক হৈছা শিৱ শক্তি সেনা। বন্দে মাতৰম্ বুলি গায়ন কৰা হৈছে। বন্দনা পৰিত্ৰৰেই কৰা হয়। কন্যা পৰিত্ৰ হয় সেইবাবে সকলোৱে কন্যাৰ বন্দনা কৰে। শহুৰৰ ঘৰলৈ গৈ বিকাৰী হৈ পৰিলে তেতিয়া সকলোৱে আগত মূৰ দোৱাই থাকে। সকলো পৰিত্ৰতাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। ভাৰতত পৰিত্ৰ গৃহস্থ ধৰ্ম আছিল। এতিয়া অপৰিত্ৰ গৃহস্থ ধৰ্ম। দুখেই দুখ। সত্যযুগত এনেকুৱা নহয়। পিতাই সন্তানসকলৰ বাবে হাতত স্বৰ্গ লৈ আহে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পিতাৰ পৰা জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব পাৰা। ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰাৰ কোনো কথা নাই। সন্যাসীসকলৰ নিবৃত্তি মাৰ্গ বেলেগ হয়। এতিয়া পিতাৰ আগত প্ৰতিজ্ঞা কৰে - বাবা, আমি পৰিত্ৰ হৈ, পৰিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক নিশ্চয় হ'ম। তাৰ পিছত যিয়েই পৰিস্থিতি নাহক কিন্তু ধৰ্ম নেৰিবা। 5 বিকাৰৰ দান দিলেহে মায়াৰ গ্ৰহণ আতৰিব, তেতিয়া 16 কলা সম্পূৰ্ণ হৈ যাব। সত্যযুগত হৈছে 16 কলা সম্পূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী....., এতিয়া শ্ৰীমতত চলি পুনৰ তেনেকুৱা হ'ব লাগে।

ভগৱান হৈছেই দৰিদ্ৰ নিবাসী। চহকীসকলে এই জ্ঞান ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে কাৰণ তেওঁলোকে ভাবে আমাৰ ধন আদি বহুত আছে, আমিহে স্বৰ্গত বহি আছো, সেইবাবে অবলা বা অহল্যাসকলেহে জ্ঞান লয়। ভাৰততো দুখীয়া হয়। তাৰ ভিতৰতো যি দুখীয়া অতি সাধাৰণ আছে তেওঁলোককহে পিতাই আপোন কৰি লয়। তেওঁলোকৰহে ভাগ্যত আছে। সুদামাৰ দৃষ্টান্তও গায়ন কৰা হয় নহয় জানো। চহকীসকলৰ বুজিবলৈ সময় নাথাকে। ৰাজেন্দ্ৰ প্ৰসাদৰ (ভাৰতৰ প্ৰথম ৰাষ্ট্ৰপতি) ওচৰত কন্যাসকল গৈ কৈছিল যে বেহদৰ পিতাক জানিলে আপুনি হীৰাতুল্য হৈ যাব। সাদিনৰ কৰ্চ (পাঠ্যক্ৰম) কৰক। তেতিয়া কৈছিল - হয়, কথাবোৰ বহুত ভাল, অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত কৰ্চ কৰিম। অৱসৰৰ পিছত ক'লে - মই এতিয়া বেমাৰী। ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহসকলৰ আহৰি নাই। প্ৰথমে যেতিয়া সাদিনৰ কৰ্চ কৰিব তেতিয়াহে নাৰায়ণী নিচা লাগিব। এনেয়েতো ৰং নালাগিব। 7 দিনৰ পিছত গম পোৱা যায় - এওঁ লায়ক হয় নে নহয়? লায়ক হ'লে তেতিয়া পঢ়াৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ উঠি পৰি লাগিব। যেতিয়ালৈকে ভটিষ্ঠত দুটভাবে ৰং লাগি নাযায় তেতিয়ালৈ বাহিৰলৈ গলেই ৰঙেই নোহোৱা হৈ যায়, সেইবাবে প্ৰথমে দুটভাবে ৰং লগাব লাগে। বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) শিৱ শক্তি হৈ বিশ্ব কল্যাণ কৰিব লাগে। পৱিত্ৰতাৰ আধাৰত কড়ি তুল্য মনুষ্যক হীৰাতুল্য কৰি তুলিব লাগে।

(2) শ্ৰীমতত বিকাৰৰ দান দি সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী 16 কলা সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে। শিখাত (পৰমাত্মাৰ প্ৰতি) বলিহাৰ হওঁতা চগা হ'ব লাগে।

বৰদান: সদায় নিজকে সাৰথি আৰু সাফী বুলি বুজি দেহ - ভাৱৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকোঁতা যোগযুক্ত হোৱা যোগযুক্ত হৈ থকাৰ সৰল বিধি হৈছে - সদায় নিজকে সাৰথি আৰু সাফী বুলি বুজি চলা। এই ৰথৰ চালক মই আত্মা সাৰথি হওঁ, এইটো স্মৃতিয়ে স্বতঃ এই ৰথ অথবা দেহৰ পৰা অথবা যিকোনো প্ৰকাৰৰ দেহ-ভাৱৰ পৰা উপৰাম (সাফী) কৰি তোলে। দেহ-ভাৱ নাথাকিলে সহজে যোগযুক্ত হৈ যায় আৰু প্ৰতিটো কমই যুক্তিযুক্ত হৈ পৰে। নিজকে সাৰথি বুলি বুজিলে সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয় নিজৰ নিয়ন্ত্ৰণত থাকে। তেওঁ কোনো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ বশীভূত হ'ব নোৱাৰে।

স্লোগান: বিজয়ী আত্মা হ'বলৈ হ'লে এটেন চ ন (মনোযোগ) আৰু অভ্যাস - ইয়াক নিজৰ সংস্কাৰ কৰি লোৱা।
!! ওঁম শান্তি !!

মা তেজস্বীজীৰ মধুৰ মহাবাক্য

" কেৱল ওঁম শব্দৰ উচ্চাৰণ কৰিলে কোনো লাভ নহয় "

ওঁম শব্দ বাৰে বাৰে উচ্চাৰণ কৰা মানে ওঁম জপ কৰা, যেতিয়া আমি ওঁম শব্দ উচ্চাৰিত কৰোঁ ওঁম্বুলি কোৱাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে ওঁম শব্দৰ উচ্চাৰণ কৰিব লাগে, কেৱল ওঁম বুলি ক'লে জীৱনত কোনো লাভ নহয়। কিন্তু ওঁম শব্দৰ স্বৰূপত স্থিত হোৱা, সেই ওঁম শব্দৰ অৰ্থ জানিলে মনুষ্যৰ সেই শান্তি প্ৰাপ্ত হয়। মনুষ্যইতো নিশ্চয় এয়াই বিচাৰে যে আমি শান্তি লাভ কৰোঁ। সেই শান্তি স্থাপনাৰ অৰ্থে বহুত সন্মিলন কৰে, কিন্তু ফলাফল এনেকুৱা দেখা গৈছে যে আৰু অধিকহে অশান্তি দুখৰ কাৰণ হৈ গৈ আছে কিয়নো মুখ্য কাৰণ হৈছে মনুষ্য আত্মাই যেতিয়ালৈ 5 বিকাৰক নষ্ট নকৰে তেতিয়ালৈ পৃথিৱীত শান্তি কদাচিত হ'ব নোৱাৰে। সেয়েহে প্ৰত্যেক মনুষ্যই প্ৰথমে নিজৰ 5 বিকাৰক বশ কৰিব লাগে আৰু নিজৰ আত্মাৰ জৰীডালপৰামাত্মাৰ সৈতে বান্ধিব লাগে তেতিয়াহে শান্তি স্থাপনা হ'ব। গতিকে মনুষ্যই নিজকে নিজে সোধক - মই নিজৰ 5 বিকাৰক নষ্ট কৰিছোনে? তাৰ ওপৰত জয় লাভ কৰিবলৈ প্ৰচেষ্টা চলাইছোনে? যদি কোনোবাই সোধে যে আমি নিজৰ 5 বিকাৰক কেনেকৈ বশ কৰিম, তেন্তে তেওঁলোকক এইটো উপায় শুনোৱা হয় যে প্ৰথমে তেওঁলোকক জ্ঞান আৰু যোগৰ ধূপ (ধোঁৱা) লগোৱা আৰু লগতে পৰমপিতা পৰামাত্মাৰ মহাবাক্য হৈছে - মোৰ সৈতে বুদ্ধিযোগ লগাই মোৰ পৰা বল আহৰণ কৰি মোক সৰ্বশক্তিমান প্ৰভুক স্মৰণ কৰিলে বিকাৰ আঁতৰি গৈ থাকিব। মাথোন এইখিনিয়ৈ সাধনা লাগে, যি স্বয়ং পৰামাত্মা আহি আমাক শিকাইছে। বাৰু- ওঁম শান্তি।

ওঁম শান্তি!!